

[Kristen Amby.]

vi sige, benådnings karakter og ikke karakter af en form for prøveløsladelse, for det har man andre paragraffer for.

(Kort bemærkning).

Thestrup: Jeg vil gerne sige til den højtærede justitsminister, at det ærede medlem hr. Bøgholm og jeg er enige om at indskrænke vor anmodning om offentliggørelse af, hvilke af disse folk det drejer sig om, til kun at angå de løsladte forbydere, der er idømt over 12 års fængsel; så vil det ikke blive så uoverkommelig en mængde, det kommer til at dreje sig om.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg har en fornemmelse af, at denne debat har udtømt sine muligheder, og at vi bør stræbe efter en snarlig afslutning derpå. Selvom der var et og andet i de foregående indlæg, som kunne friste mig til kommentarer, vil jeg derfor afholde mig derfra. Jeg bliver dog nødt til at gøre en undtagelse, idet jeg må gøre det ærede medlem hr. Viggo Starcke opmærksom på, hvad han til sin tid vil kunne slå efter i fortrykket, at han har misforstået mine bemærkninger om re-socialisering.

Løvrigt synes jeg, at debatten, som den er forløbet indtil nu, har givet klarhed over den hidtidige benådningspraksis og det bredt fordelte ansvar herfor. Jeg synes også, at der gennem den højtærede justitsministers udtalelser om hans hensigter i fremtiden er lagt en linie, som så kunne accepteres, og som må kunne samle os. Det er derfor min opfattelse, at videre bemærkninger egentlig kun unødigt vil trække tiden ud.

N. Chr. Christensen: Jeg deler den opfattelse, at den sag, der har været til behandling i dag, nu er således belyst fra alle sider, at det vil være rimeligt, at debatten nu går mod sin afslutning. Jeg skal derfor afstå fra at gøre polemiske bemærkninger overfor udtalelser, som jeg måske ellers kunne have haft lyst til at knytte kommentarer til.

Jeg indledte i formiddags med at udtale et ønske om, at debatten måtte bringe klarhed over den fremtidige praksis. Jeg har af den

højtærede justitsministers udtalelser forstået, at ministeren er helt indforstået med, at de tilbageværende fanger er så svært belastede, at de nu må bringes ind under den samme retspraksis, som gælder for andre kriminelle forbydere.

Den højtærede justitsminister besvarede mit spørgsmål om, hvem det var, der havde taget højesteretspræsidenten ud af billedet, derhen, at det var sket på den højtærede justitsministers initiativ, men nu havde det mistet sin aktualitet. Denne bemærkning forstår jeg således, at den henviser til slutningen af ministerens redegørelse, hvori det siges, at man vil indhente erklæring fra anklagemyndigheden og den ret, som i sidste instans har afsagt dom i den pågældende straffesag, og i princippet følge de almindelige retningslinier for benådning. Med denne udtalelse mener jeg faktisk at vi gennem debatten er nået til et resultat, der også i befolkningen vil blive modtaget som en udløsning, som noget, man har set hen til med forventning.

Jeg vil derfor slutte med at udtale, at hvis den højtærede justitsminister ikke bestrider rigtigheden af den fremstilling, jeg her har givet — hvad jeg ikke tror han gør — kan denne debat slutte på en måde, som folketinget og de, der har ønsket at høre folketingets mening, kan være tjent med.

Poul Møller: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for svaret på mine spørgsmål. Jeg ville ikke rette kritik mod rigsdagens optræden i sommeren 1945 ved behandlingen af den oprindelige landsforræderilov. Mine bemærkninger tog sigte på, at man ikke gav anklagemyndigheden pålæg om den fremgangsmåde, som det havde været forudsætningen at man skulle følge, således som det udtrykkeligt fremgik af ordførertaler i tingene og af folketingets og landstingets udvalgsbetænkninger. Derved kom man ind på en skæv praksis, der var i strid med rigsdagens forudsætninger, og derved nødvendiggjorde man revisionsloven, som justitsminister Elmquist fremsatte forslag til, men som kun tog sigte på de små landsforrædere. Revisionsloven indeholdt ingen adgang til og ingen forudsætning for, at man skulle gå videre til de grove forbydere.

Jeg takker den højtærede justitsminister